

Demagògies, ninguna

Vicent Àlvarez

Fa pocs dies publicava 'El País' una entrevista amb Paco Frutos, motivada per la seua substitució al front del partit comunista, en la que a la pregunta que li feu el periodista sobre la caiguda del mur de Berlín, va constestar: "Demagògies, ninguna". El to, típic, d'aquest adust personatge, evidencia un cert disgust i irritació davant d'unes celebracions que s'han fet amb motiu de la caiguda del mur.

Que hi ha certa dosi propagandística en les commemoracions, és cert. Així i tot, la resposta de qui ha estat fins ara màxim dirigent del PCE, evidencia la dificultat que encara tenen una gran part de comunistes en acceptar la realitat històrica del fracàs de les experiències comunistes europees. La resistència a admetre el curs de la història pot ser molt negativa, puix, evidencia que no volen llegir la lliçó.

Es poden fer moltes lectures de la història, des de l'esquerra, també pot haver-hi diversitat d'opinions, ara bé, hem de compartir una evidència prou clara: les reformes, els canvis socials, de més o menys intensitat, la subversió del sistema, no pot implicar la desaparició de les llibertats polítiques. La causa del socialisme, com fins i tot alguns comunistes dissidents van assenyalar als anys 20 del segle XX, cas de Rosa Luxemburg, ha d'anar unida a la participació i les llibertats democràtiques.

Tot sistema, que en ares del canvi negue les llibertats, no deixa de ser una dictadura. A més a més, al cas que en ocupa, el d'Alemanya, hem de considerar com el mur representava, igualment, una forma d'opressió envers unes col·lectivitats que volien compartir un estat federal unificat. Ara, quan tothom parla

del mur de Berlín, cal recordar que el mur fragmentava un sentiment identitari. Personalment vaig conèixer la línia militar divisòria en altres comarques, tallades de forma absurda per fronteres artificials.

Reconèixer els serveis a la causa de la democràcia en Europa –a l'estat espanyol sense dubte– prestats pels comunistes espanyols, italians, francesos, grecs o d'altres, és quelcom obligat. Considerar que la seua contribució al progrés i als canvis socials pot ser possible i desitjable, és també una expectativa positiva. Ara bé, amb actituds com la que comentem de l'exsecretari dels comunistes, és una mostra de nostàlgia, o de tancament mental. Conec a molta gent de la mateixa ideologia que Frutos amb una visió més oberta i crítica, esperem, doncs, que les coses tiren per eixe altre camí.